

New York Timesi bestsellerite autor

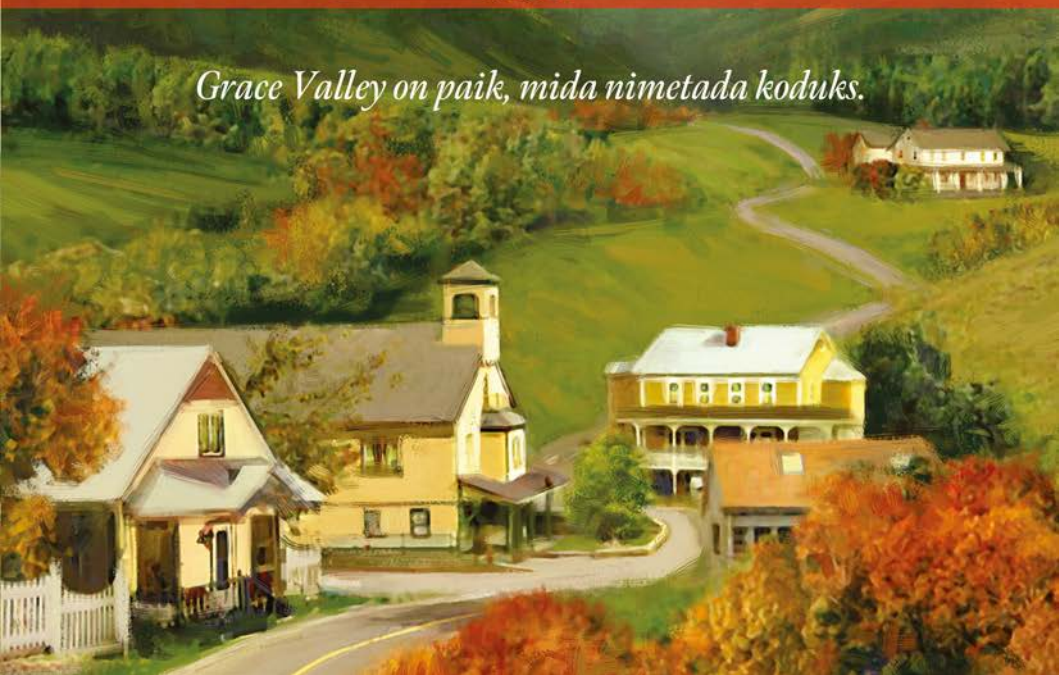
ROBYN CARR

Orusügavikus

Grace Valley on paik, mida nimetada koduks.

Originaali tiitel:
Robyn Carr
Deep in the Valley
2000

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Ketlin Tamm
Toimetanud Evelin Piip
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2000 by Robyn Carr
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2023.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

E04425323
ISBN 978-9949-87-076-9

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

*Kate Bandyle tänutäheks
palju imelisi aastaid kestnud sügava sõpruse eest.*

ESIMENE PEATÜKK

June seisis duši all veidi kauem kui harilikult ja mõtles jutuajamisele, mis teda päeval ees ootas. Ta oli arst Californias Grace Valley väikelinnas ja pärinud selle ametikoha oma isalt, doktor Elmer Hudsonilt. Seitsmekümne kahe aastane Elmer kippus tasapisi pensionile, mis tähendas viisakalt öeldes seda, et ta ei võtnud enam patsiente vastu, kuid viibis pidevalt oma tütre töökohal.

Vajadus veel ühe täiskohaga arsti järele, kes nende linna teenindaks, kasvas iga päevaga. June oli rääkinud juba mitme tohtriga, kuid polnud seni sobivat kandidaati leidnud. Kuid täna pidi tulema töövestlusele doktor John Stone. Neljakümneaastane mees oli õppinud Stanfordi ülikoolis ja California Los Angelese ülikooli meditsiinikoolis, läbinud sünnitusabiresidentuuri Johns Hopkinsi ülikoolis, töötanud kaheksa aastat mainekas naistekliinikus ning läbinud teise residentuuri peremeditsiini erialal. Ta oli Grace Valley jaoks justkui loodud. Aga kas Grace Valley oli tema jaoks loodud?

June üritas kujutleda tohtrit, seda Sausalito päritolu pintsaklipslast. Tõenäoliselt oli mees sattunud nende linna mingisuguse veinimaitsemisturnee käigus ja hakanud siinsest heast elust unistama. Kaunis maastik – mäed, org ja ookean – meelitasid igal aastal aina rohkem suurlinnaelanikke. Või oli doktor viibinud perepuhkusel

ja ööbinud rannikuäärsetes majutusasutustes. *Aga ei*, mõtles June, võib-olla oli mõnel tohtri rikkal San Francisco sõbral, kes ei pidanud väikelinnas elatist teenima, selles piirkonnas hiiglaslik suvila. Vaevalt oli John Stone tulnud golfimängu või purjetamise pärast, sest millegi nii peenega siin ei tegeldud. Matkamine ja telkimine ehk tõepoolest, ent need olid üksnes tõeliste metsameeste pärusmaa. Niisiis, mida tohter siin tegi? Kindlasti *väidab* mees, et on tulnud rahu, vaikust, ilu ja turvalisust otsima, sest kõike seda oli Grace Valleys kuhjaga. Õunavõi, rahvusmuusikaga pleedid, lukustamata ukсед, majaesised terrassid ja köögiakendel jahtuvad pirukad. Maaelu. Sündsus ja lihtsus.

Tõenäoliselt tahtis John Stone oma lapsed räpasest linnast, uimastite ja kuritegevuse keskelt ära tuua. Kuidas reagerib mees uudisele, et Rannikumäestik ja Trinity Alpid kubisevad marihuaanakasvatatajatest sedavõrd, et sõjaväehelikopterid tiirutavad neid otsides regulaarselt puulatvade kohal? Sagedased haarangud pak-sudesse mägimetsadesse muutsid lihtsa matkaspori uustulnukatele ohtlikuks, sest iial ei võinud teada, missuguseid telklaagreid ja matkaradu valitsesid uimastikasvatatajad. Kanep oli California levinuim viljasort. Ebamugav reaalsus eksisteeris sealsamas maantee ääres.

Mis puutus rahusse ja vaikusesse, siis neid otsis ka June. Just sel põhjusel üritaski ta veel üht arsti palgata. Ilmselgelt.

Ta keeras vee kinni ja hakkas rätikuga juukseid kuivatama.

June oli otsustanud tegelda meditsiiniga samas väikelinnas, kus oli sirgunud, *teades* sellega seotud väljakutseid ja olles kursis, et suurlinna kiirabihaiglas on märksa põnevam. Ta tundis liigagi hästi ebamugavust, mis kaasnes sellega, kui olid patsientide lähedane sõber – suurlinnaarstidel õnnestus säärast asja vältida. Kõik senised kandidaadid, kellega ta oli vestelnud, üritasid raskest tööst, pikkadest töötundidest, ülestimulatsioonist ja linnapraksiste nõudlikkusest pääseda. Lõpuks olid nad ikkagi otsustanud, et see pole neile sobiv paik, vaid ühe pingelise töökoha vahetamine teise, mitte sugugi vähem nõudliku vastu. Kogu linna meditsiinivajaduste täitmiseks tuli olla tugev isiksus.

Telefon helises. June heitis pilgu kellale: 6.15.

See oli järjekordne teema. Polnud sellist asja nagu „valves“ olemine. Oli lihtsalt tema ja kogu lugu.

Ta haaras toru, kuid juhtmeta telefon ei töötanud. Aku oli tühi. Ta oli jälle unustanud selle laadijasse torgata. Lõdvalt rätikusse mähituna ja salkus juuksed õlgadel tilkumas, sööstis ta köögitelefoni juurde.

Oma elutoas võõraid nähes kiljatas ta ehmatuses ja sukeldus köögikapi taha. Seejärel tõusis ta aeglaselt ja piilus üle kapiääre väikesesse elutuppa, samal ajal kui telefon aina helises. Kas silmad polnud teda tõepoolest petnud? Ta oli näinud nelja inimest... meest, naist ja kaht teismelist – poissi ja tüdrukut. Naise vasakul näopoolel oli kohutav arm. June'il kulus hetk taipamaks, et tegemist oli vana haavaga. Perekond polnud tulnud sellele abi otsima. Nad istusid mugavasti diivanil ega lasknud end häirida asjaolust, et June oli poolalasti.

Telefon muudkui helises ja June piilus üle kapi.

„Kas teie olete arst?“ küsis mees viimaks.

„Ee, jah. See ma olen.“

Võõraste aegunud rõivastest ning kahtlastest kommetest järel das June, et nad on kolkaelanikud, kes elatavad end toidukasvatamisega või elavad lihtsalt mägedes. Kuna Grace Valley asus kolme maakonna piiril, oli võimatu aru saada, kust nad võiksid pärit olla. Nende näod polnud June'ile tuttavad. Võib-olla polnud nad eales varem arstiabi otsinud.

„Meil on poisiga probleem.“

June tõmbas rätikuservad koomale ja haaras telefonitoru. „Vabandust,“ pöördus ta perekonna poole. „Tegelen teiega hetke pärast.“ Ta lipsas uuesti kapi taha. „Halloo?“ ütles ta torusse.

„Hei!“ tervitas isa. „Mõtlesin sulle helistada ja teatada, et mingisugune perekond Shelli mäelt peatas maanteel George Fulleri ja küsis juhtnööre sinu juurde jõudmiseks.“

„Noh, mida kuradit George ometi mõtles?!“ sosistas June raevukalt.

„George ei mõtle vist midagi, kui saab inimesi aidata.“

„Nad on siin! Tulid ise tuppa ja võtsid mu elutoas istet, kuni ma duši all käisin!“

„Oh halastust! Noh... kas tahaksid...“

„Olen peaaegu alasti! Olin sunnitud kõõgitelefone juurde jooksma, ainult rätik ümber!“

Elmer kõkutas vilinal naerda, mis oli piibusuitsetamise süü. „Vean kihla, et midagi sellist nad ei oodanud.“

„Ma löön George'i maha!“

Elmer naeris nii kõvasti, et suutis vaevu rääkida. „Kindla peale... soovid... praegu, et oleksid juhtmeta telefoni laadima pannud.“

Isal paistis olevat eriline selgeltnägemisvõime, mis June'ile praegu sugugi nalja ei teinud. „Isa, kui näed George'i enne mind, siis ütle edasi: ma tahan, et ta sureks *piineldes!*“

„Sa peaksid tõepoolest koera võtma, June. Kas ma pole seda ennegi öelnud? Tahad, et tulen sinna?“

„Milleks? Saan juba ise hakkama.“

„Hea küll. Kas täna on pikkpoisiõhtu?“

„Kui ma selle päeva üle elan,“ vastas June ning pani head aega ütle mata toru hargile. Elmerile pakkus toimuv märksa rohkem rõõmu kui temale.

June veendus, et rätik on korralikult kinni seotud, tõusis aeglaselt ja vaatas perekonna poole. Pereisa kandis ligi kolmekümne aasta vanust pintsakut ja pereema kübarat. Nad olid arsti juurde minekuks parimad pühapäevariided selga pannud, kuid neil tundus raske teekond selja taga olevat. Kui mees poleks öelnud, et poiss vajab arstiabi, oleks June arvanud, et probleem on hoopis naisel, kelle laubast lõuani, üle kurvalt ripneva pimedada silma, ulatus sügav arm. Jäi mulje, nagu oleks keegi talle kirvega pähe virutanud. June sai juba selle vaatamisest peavalu, ehkki haav oli ilmselgelt aastaid vana. Võib-olla koguni lapsepõlveaegne õnnetus.

Poiss pidi olema kehvast seisukorras, kui perekond oli June'i majja tulnud. Ta kandis üht saabast ja üht puhast sokki. See ei tõotanud head.

„Panen kõigepealt riidesse ja siis vaatan teie poja üle. Oodake palun siinsamas.“

Nii palju siis rahulikust ja vaiksest maaelust.

Elmer oli nende kodus patsiente vastu võtnud. Vastuvõturuumid ei asunud eraldi juurdeehitises, vaid kahes toas keset maja, mille oli ehitanud esimene linnaarst. Ja kui patsient oli tulnud majja, jalas üksainuke king, tähendas see üldjuhul, et teine jalg oli liiga paistes. June oli õppinud lapsepõlvest saadik sääraseid asju märkama.

Tema juurde oli tulnud perekond Mull, väga sõnaaher kamp. June'il õnnestus välja selgitada, et poisile oli emaaesel peale astunud. Liha oli rebenenud ja mädanes ning peale selle olid poisi varbalülid ja põiad murdunud. Harilikult õnnestus maainimestel kondiväänamise ja mähiste abil kiiremini terveneda. Võib-olla oli poisil mingisugune ainevahetushäire, mis pärssis tervenemist. June kavatses lasta talle diabeedianalüüsi teha.

„Te ootasite selle vigastusega liiga kaua,“ ütles ta perele, mis koosnes Clarence Mullist, tema naisest Jureast ning nende lastest, kuueteistkümneaastasest Clintonist ja kolmeteistkümneaastasest Wandast. Clinton oli nägus noormees. Wandas märkas June ilu, mis võinuks olla emalt päritud, kui Jureal poleks olnud nii kohutavat vigastust. Clarence ja Jurea ei olnud noored lapsevanemad. June oletas, et nad võisid olla viiekümnendates eluaastates. „Sul on jalaluumurrud ning sellele järgnenud kõndimisest tekkinud koe- ja lihasekahjustused. Rääkimata koe kärbumisest haava ümbruses. Kas sul valu polnud?“

Poiss kehtas õlgu. „Jah, mul oli üpris halb. Aga em...“

„Mina olen süüdi,“ sekkus Jurea. „Proovisin seda lappida. Ja tegin talle mähise.“

„Vean kihla, et andsite talle valu vaigistamiseks kangeid taimseid vahendeid – tema pupillid on laienenud. Olge selle kraamiga ettevaatlik.“

„Aga valu võtab ju hästi ära, eks?“ kostis naine.

„Liigagi hästi. Ta oli võimeline murtud jalaga kõndima ja võis seda veelgi rohkem kahjustada. Kas tulite minu juurde veoki või sõiduautoga?“

„Pikapiga,“ vastas Clarence.

„Mis te arvate, kas jõuaksite sellega ka Ukiah'sse või Eureka? Mees kehitas õlgu. „Oleme aeglased, aga järjekindlad.“

Ettevaatlikult eemaldas June mustalt tursunult jalalt soki. „Kui aeglased?“ küsis ta.

Poiss vastas: „Üle viiekümne viimasel ajal välja ei võta.“

„Noh, mul on parem mõte,“ ütles June. „Palun asešerifil teile Rockporti, Valley haiglasse küüti pakkuda. Te peate seda asjatundjale näitama.“

„Viin ta ise sinna, kuhu vaja,“ raius Clarence.

„Meil on juba kiire,“ rõhutas June ja liikus telefoni poole. „Te teadsite seda, või muidu poleks te teda kell kuus hommikul kohale tassinud.“

„Kas kardate, et jalg võib ära surra?“ küsis Clarence.

June vaatas talle otsa. Kaugetest mägedest mees, kes oskas kärbunud koes näha surnud, gangreenset jalga? Võib-olla väljendas mees lihtsalt oma hirmu. Aga ikkagi...

„Kinnitan teile, et kui te poissi haiglasse ei vii, võib ta jalast ilma jääda. Või midagi veelgi hullemat. Seda te ei tahaks.“